

ρόχο να ούρλιάζει και τόν φώναζε να σωπάσει... Φαντάζοταν πώς άρμένιζε στ' άνοιχτά κ' ή προσταγές στο μούτσο του βγαίνανε από τὸ στόμα του σουκουτές, φρενιασμένες :

— Μάινα φλόκο !... 'Αγάντα !...

Κοντά τὸ δειλινὸ ήσύχασε λιγάκι. Σηκώθηκε τρεκλίζοντας, έπι νερό και ξανάπεσε. Βύθισε στὸν ύπνο άμέσως και δέν ξύπνησε παρά ύστερα άπ' τὰ μεσάνυχτα. Είχε πάλι πυρετό, τὰ μάτια του ήσαν κατακόκκινα, άνάσαινε με δυσκολία, σάν κάτι νά τὸν πίεζε στὸ στήθος... Δάρθηκε ως τὸ πρωί πού τὸν ξαναπήρε ὁ ύπνος... Τρία μερόνυχτα βρισκότανε στὴν ίδια κατάσταση. Συνερχόταν κάπου-κάπου, σκεφτότανε τὴ θέση του, μὰ οὔτε στιγμή δέν τόβαλε στὸ μυαλό του νά μηνύση στὸ νησί πὸς κρεββατώθηκε... Τὴν τέταρτη μέρα ή κατάστασί του άπόγινε. 'Ο πυρετός δέν τούπερτε πειά οὔτε στιγμή, παραμιλοῦσε κ' έσκουζε λυπητερά...

Δέν είχε πιά τὴ δύναμη νά σηκάνεται κάθε τόσο άπό τὸ κρεβάτι, βρισκόταν στὰ τελευταία του. Είχε πάρει τὸ νερό πλάι του γιὰ νά δροσίξη τὸ στόμα του, ὅσο πού του σώθηκε κ' αὐτὸ κ' ή δίψα τὸν βασάνιζε φριχτά...

*'Ενα βράδυ εἶδε μέσα στὸ βόθισμά του πὸς άρμένιζε πρῶμα. 'Η θάλασσα ήταν δολοφάλη. Φρέσκο, σιγαλινὸ ἀεράκι, φούσκωνε τὰ πανιά τῆς «Πανώρηας». Καθὼς στεκότανε στὴ πρῶμη άγάνταπε άξαφνα, ἀντίκρου του, σέ μιὰ γαλανή στεριά τὴ γυναίκα του, τὴν 'Ακριβή, νά του γνέφη με τὸ μαντήλι νά πῆ κοντά της...

*'Ολη τὴ νύχτα τὸ ίδιο ὄνειρο τὸν έκανε νά παραμιλάη και νά φωνάζη. Κατὰ τὸ γλυκογάραμα άποκοιμήθηκε... Τὸ δειλινὸ τούχε μαλακώσει ὁ πυρετός. 'Ανοιξε τὰ μάτια του και κίτταξε γύρω του. Τὸ ἀμπάρι ήταν μισοκοκτεῖνο. 'Απὸ τὴ μπουκαπόρτα εἶδε ψηλά, ἕνα κομματι οὐρανοῦ. 'Ο ήλιος βσιόλευε. Κατάλυβε καλά πὸς δέν θάρβαζε τὴ νύχτα του. 'Εννοίωθε τὸ θάνατο φωλασιμένον έκει κάπου στίς σκοτεινές κόγχες τ' άμπαριου. Τὸ αἰθανότανε πὸς θά πέθαινε. Δέν έννοιωθε μολαταῦτα καμμιά άγωνία, καμμιά ταραχή γι' αὐτό. Σκεφτότανε τὴ γυναίκα του. Τώρα πειά θά πῆγαινε νά τὴν ἀναμώρη στὸν άλλον κόσμο, σέ κάποιον γαλανὸ άκρογιάλι, ἔτσι άπαράλλαχτα, ὅπως τῶδε στὸν ύπνο του.

*'Εξαφνα μιὰ σκέψη του κερφόθηκε στὸ μυαλό. Προσπάθησε ν' ἀνασηκώη μιὰ ξανάπεσε. 'Εσφιξε τότε τὰ δόντια του, στηρίχθηκε στὸν άγκώνα του, σούθηξε στὴν άκρη τῆς κουκέτας του και σωροκυλίστηκε στὰ σανίδια. Λαχανιασμένος, με τὸ στόμα ὀρθάνοιχτο, με τὰ μάτια γουρλωμένα, προχώρησε με τὰ τέσσερα ως τὴν άκρη του άμπαριου, στηρίχθηκε σ' ἕνα δοκάρι και σηκώθηκε ὀρθός. Τὰ γόνάτα του τρέμαινε. 'Αρπάχτηκε ὅσοσο άπ' τὴν άκρη τῆς μπουκαπόρτας και με μιὰ δυναμὴ ἀπίστευτη, βγήκε ὅσο και σούθηξε άπ' τὴ πρῶμη ως τὴ πλώρη. Με τὰ νύχια και τὰ δόντια του λυσσομανώντας, άφρίχοντας με ματωμένα τὰ χείλια, πάσχισε νά λύση τὰ χοντὰ παλαμάρια πού κρατούσαν τὸ καιτι δεμένο άπ' τοὺς αἰδεροκόκκους τῶν μπεντενιών. Στὸ τέλος τὸ πέτυχε χυλωπιάττα μ' ἕνα σκουριασμένο σκεπάρνι πού βρισκότανε παραριγμένο έκει πλάι. Τὰ παληὰ σάλια παλαμάρια κομματιάστηκαν. 'Η «Πανώρηα» ήταν πειά ἐλεύτερη.

*'Ολος αὐτός ὁ άγώνας τὸν είχε συντριψεί, μιὰ — δυὸ φορές, νόμισε πὸς θάπερτε και θά φορολογοῦσε έκει χάμου. 'Ο οὐρανος ήταν μαυρός και βουρκομένος, οὔτ' ἕνα άστέρη δέν γλυκοφέγγε πουθενά. Φουσοσε δυνατός, παγωμένους βορροιάς, ή θάλασσα χόρευε φρενιασμένη, μαύρη, κ' ἀλέφαντη...

*'Ο καπετάν Πανάγος έσφιξε τὰ δόντια του, έκανε κουράγιο και ξανασούθηξε στ' άμπάρι. 'Η γέριχη, σκεβρωμένη «Πανώρηα», λεύτερη πειά άπ' τὰ χοντροκόσωνα πού τὴν κρατούσαν σκλάβα στὸ ίδιο μέρος χρόνια και χρόνια, στριφογύρισε χροεύοντας μέσα στὴν τρικυμία κ' άρχισε νά παραδέρηη και νά θαλασοχτυπιέται. Τὰ κύματα πού σπάνανε πάνω στὰ μπεντενία και γύριζαν πίσω, τὴν ξεμάκρυναν άπ' τὸ μέρος πού βρισκόταν και τὴν τράβηξαν πειά άνοιχτά.

*'Ο καπετάν Πανάγος κατάλαβε τὸ θαλασοδαρμό του καικιού άπ' τὸ κούνημα τ' άπότομο. Δέν μπορούσε νά σταθῆ στὰ πόδια του κ' ἔτσι γονατιστός, ὅπως ήταν έκαμε τὸ σταυρό του κ' ἔπεσε ἔξαντλημένος στὸ κρεβάτι του... Τὸ ἀνέβασμά του στὴν κουβέρτα τὸν είχε τελέψει. 'Εννοίωσε τὰ πόδια του νά ξυλιάζουνη, τὰ χέρια του ήσαν βαρειά και χροῦ σάν ἀπὸ σίδηρο. Τὸ κοντανάσσημα κ' ὁ ὀργός τὸν πιάσανε πάλι άπότομα. 'Ηταν ή σερνές στιγμές τῆς ζωῆς του, τῆς πολυβασανισμένης, πέθαινε !... 'Εκλεισε τὰ μάτια του κ' άπόμεινε άσάλευτος, με ὀρθάνοιχο τὸ στόμα. 'Η μασέλα του κρεμόταν σάν ξεκλειδάτη. Τὰ δόντια του φάνταζαν σάν νάχαν μακρύνει άπότομα... Είχε άπομείνει με τὰ σέλια άνοιχτά και τὰ χέρια σταυρωμένα πάνω στὸ στήθος του... Λίγες στιγμές ύστερα ξεψύχησε...

Μέσα στὴ σκοτεινὴ φουρτουνιασμένη νύχτα ή «Πανώρηα» παράδερνε στ' άνοιχτά, τραβώντας γιὰ τ' άγνοστο ταξείδι της, μονάχη κ' άκυβέρνητη στους ανέμους και στὰ κύματα...

Χάρης Σταματιού

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Βασιλείς... έργουστασιάρχαι !

Εἶνε γνωστόν ὅτι ὁ Κάτξσο Γουλιέλμος ήτο ιδιοκτήτης ἑνός μεγάλου έργουστασιου τὸ ὅποιον έκαμε φαρφυρία και πιάτα. 'Ο Αὐτοκράτωρ μάλιστα συχνά εἴρισκε τρόπον νά έκαινη τὰ προιόντα του.

'Αλλά δέν ήτο ὁ μόνος ήγεμόν πού προσπαθοῦσε ν' αὔξηση ἔτσι τὰ έσοδά του. Καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας Φραγκίσκος—'Ιωσήφ, είχε πολλὰ έργουστάσια, στὰ ὅποια ἔπίσης έφτιαναν πολύτιμα και πολυτελῆ φαρφυρία και πιάτα.

'Ο βασιλεὺς τῆς Δανίας έχει έργουστάσιο δικό του, στὸ ὅποιον κατασκευάζονται παιγνιόχαρτα.

'Ο Μικάδος άγοράζει ὄλο τὸν καπνὸ πού καλλιεργοῦνη οἱ ὑπήκοοι του και τὸν πουλάει στὴν τιμὴ πού ὀρίζει ὁ ίδιος, ὅσο του κανίσει...

Στὴν Κίνα ὁ Αὐτοκράτωρ εἰσέπραττε 2 ἑκατομμύρια λίρες τὸ χρόνο ἀπὸ τὰ ἀλάτια.

***

Παράδωξεἰ ὀνομασίαι δρόμων

Οἱ Εὐρωπαῖοι πού πῆγαν γιὰ πρώτη φορὰ στὸ Πεκίνο διάβαζαν με ἔκπληξι τὰ ὀνόματα τῶν διαφόρων δρόμων τῆς πόλεως αὐτῆς. 'Υπάρχει λ.χ. στὸ Πεκίνο ἕνας δρόμος πού τὸνομά τὸν εἶνε : «'Οδὸς τῶν Εὐτυχῶν Στρουθίων». 'Αλλος δρόμος ὀνομάζεται : «'Οδὸς Βαρβάρων». Τὸν ὀνόμασαν δὲ ἔτσι πρὸς τιμὴν τῶν... Εὐρωπαίων ! Τὰς παρόδους τὰς ὀνομάζουνη : «'Νεκράς ὀδοῦς» και τὰς πολυσυχνάστους : «'Ζώσας». 'Επίσης πρωτότυπα ὀνόματα στὴν Κίνα φέρουνη και αἱ διάφοροι πύλαι. Στὸ Πεκίνο λ.χ. ὑπάρχει : «'Πύλη μὴ ἔνδιδουσα εἰς τὴς διαφθορεῖς τῆς παρθενίας». Καὶ άλλες και άλλες με ποῖο παρόδοξες ὀνομασίες.

***

Ψάρια... στὴν ξηρὰ

*'Ενα ἀπὸ τὰ παραδοξώτερα ψάρια εἶνε και ὁ «Σολύ», ὁ ὅποιος μπορεἰ μεν νά κολυμπᾷ, ἀλλά προτιμᾷ... νά περπατῆ στὴν ξηρὰ. Στὴν Φλωρίδα πολλές φορές τὸν βλέπουνη νά σκαφαλώη στὶς ὀρξες τῶν δενδρυλλίων και νά μεταχειρίζεται γιὰ πόδια, τὰ φτερά πούχει στὸ στήθος του.

Στὰς Φιλιππίνας νήσους ὑπάρχει ἕνα ψάρι ὀνομαζόμενον «'Πόγιο», πού τὸν περισσότερο καιρὸ του τὸν περνάει στὴν ἄμμο. 'Αν δέν κατορθώση νά βγῆ άπ' τὴ θάλασσα, πέθαινε γλήγορα.

'Αλλο εἶδος «'χερσαίου» ψαριου στὰς Φιλιππίνας εἶνε και ὁ «'Τερεμπόν», ὁ ὅποιος ἔπίσης ζῆ και στὴν ξηρὰ και τρέφεται με ἄρουραίους ! Τὸ ψάρι αὐτὸ έχει μήκος τριῶν ποδῶν.

John William Chasseaud

*

ΓΝΩΜΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

— 'Η καλές γυναίκες εἶνε πάντοτε καλλίτερες ἀπὸ τοὺς καλούς ἄνδρες.

M. Ναπολεών

— Ποῖος μπορεἰ νά πῆ ὅτι γνωρίζει καλά τὶς γυναίκες ; Τὸ χαμόγελό του ἔρχεται σὲ ἀντίθεση με ὅτι μᾶς λέει τὸ βλέμμα του, τὰ λόγια του εἶνε γεμάτα ὑποσχέσεις ἔνδι ὁ ήχος τῆς φωνῆς του εἶνε γεμάτος εἰρωνία...

Δερμοντᾶφ

— 'Ορισμός : 'Η γυναίκα δέν μπορεἰ νά ὑποφέρη μιάν άλλη γυναίκα πού... δέν εἶνε ὀσημότερη της !

Δερμοντᾶφ

— 'Οσο λιγώτερο ἕνας ήρως μυθιστορηματος μοιάζει με πραγματικὸ ἄνθρωπο, τόσο περισσότερο οἱ γυναίκες τὸν συμπαθοῦνη.

Κόμης Π. Βιαζέμσκιη

— 'Η καρδιά τῆς γυναίκας, εἶνε ἕνα ἀκατανόητο βιβλίο με ἄπειρες ἔκδοσεις ! Κανείς ποτὲ δέν μπορεἰ νά τὸ διαβάση ὡς τὸ τέλος.

Κόμης Βιαζέμσκιη

— Τὶς γυναίκες πρέπει νά τις ἀγαπᾷτε χωρὶς νά ἐπιχειροῦτε νά τις ἔννοήσετε.

Οὐτῖδᾶ